

A Fővárosi Ítéltábla a Temesvári Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek,
a dr. Nemes Árpád ügyvéd (**jogi képviselő címe**) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen, szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében,
a Fővárosi Törvényszék 2015. június 5. napján kelt, 35.G.42.774/2014/37. számú ítélete ellen, az alperes által benyújtott fellebbezés folytán - a 2015. december 9. napján megtartott tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000 (Kettőszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá az államnak - külön felhívásra - 1.408.000 (Egymilliónégyszáznyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 37. sorszámú ítéletében megállapította, hogy a felperes és az alperes között 2011. február 25-én kötött, a, ... és a ... helyrajzi szám alatti ingatlanokra vonatkozó adásvételi szerződés érvénytelen; megkereste a ... Kormányhivatal ... Járási Hivatala Földhivatali Osztályát, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követően a megjelölt ingatlanokra vonatkozóan törölje az alperes tulajdonjogát és jegyezze vissza a felperes tulajdonjogát 1/1 tulajdoni hányadban adásvétel jogcímén; kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 521.760 forint perköltséget, illetve az államnak 1.056.000 forint feljegyzett eljárási illetéket. Határozatának indokolása szerint a tényállás körében megállapította, hogy a felperes vezető tisztségviselője **M.J.** volt 2010. december 21-től 2012. szeptember 13-ig, tagja a **G.I. Kft.**, amely társaság tagjának [**GT Corporation**] kézbesítési megbízottja **A.J.** volt. Az alperes egyszemélyes korlátolt felelősségű társaság, tagja a **L Ltd.**, amelynek képviselője ugyancsak **A.J.** volt. A felperes tulajdonában álltak a, ... és ... helyrajzi számú ingatlanok, amelyeket az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett különböző jogok terheltek, köztük az ... **Nyrt.** javára jelzálogjog 312.000 CHF és járulécai erejéig, valamint az adóhatóság javára 11.327.922 forint adótartozás és járulécai erejéig végrehajtási jog.

A **L Ltd.** arról döntött az alperes tagjaként 2011. január 24-én - „jegyzőkönyv” megjelölésű okiratba foglalt határozatával -, hogy az alperes megvásárolja a felperes tulajdonát képező ... ingatlanokat, a vételárát - a társaság forrásának hiányában - a tulajdonos tag egyenlíti ki, alárendelt kölcsöntőkéket bocsátva az alperes rendelkezésére.

A peres felek 2011. február 25. napján írásban adásvételi szerződést kötöttek, a felperes tulajdonában álló négy ... ingatlan tulajdonjogának átruházására, 17.600.000 forint vételár ellenében az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett terhekre tekintettel. A vételár fizetése körében abban állapodtak meg, hogy 2.000.000 forint vételár előleget a szerződés aláírásától számított 8 napon belül készpénzben kell megfizetni, 15.600.000 forintot pedig 30 napon belül a felperes szállítói tartozásának kiegyenlítésével, a felperessel szemben ily módon előálló követelés beszámításával.

A felperes mint megbízó és megbízottja, a **K Bt.** között 2011. február 26-án teljesítés igazolási jegyzőkönyv készült, a közöttük 2010. december 22-én létrejött megbízási (az irat tárgymegjelölése szerint vállalkozási) szerződésben foglalt munka részbeni elvégzésének igazolásáról; megállapodtak, hogy a díj első részét - 15.600.000 forint összegben - a felperes helyett az alperes tulajdonosa fizeti ki. A jegyzőkönyvet az alperes tagja - képviselőjében **A.J.** - is aláírta. A **K Bt.** 2011. február 26-án nyugtát állított ki a **L Ltd.** felé 15.600.000 forintról.

2011. március 2-án a felperes és az alperes tulajdonosának nevében eljáró **A.J.** közös írásbeli nyilatkozatot írtak alá az adásvételi szerződés alapján 2.000.000 forint vételár előleg készpénzben való megfizetéséről; a felperes nyilatkozott a teljesítés elfogadásáról.

Az alperes beállította a könyvelésébe a 17.600.000 forint vételárra vonatkozó tételt [helyesen: a tag által nyújtott kölcsönt gazdasági eseményként].

A 2011. február 25-i adásvételi szerződés megkötésének idején a felperesnek hitelezője volt az ... **Nyrt.**, az adóhatóság, a **M Kft.**, a **N Kft.**; követelése állt fenn a **K Bt.**-nek is, igénye azonban megtért, a felszámolási eljárásban nem érvényesített hitelezői követelést.

A zálogjogosult ... **Nyrt.** keresete alapján a ... Járásbíróság a ...**G....** számú ítéletével annak tűrésére kötelezte az alperest, hogy a 2011. február 25-i szerződéssel megszerzett ... ingatlanokból a zálogjogosult kielégítést keressen 12.740.000 forint erejéig.

Az alperes a megvásárolt ... ingatlanokon 54.366.199 forint összegben beruházást hajtott végre.

A felperes a 2014. július 11-én benyújtott keresetében a felek között 2011. február 25-én létrejött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását, az érvénytelenség jogkövetkezményeként, az eredeti állapot helyreállításával az alperes javára bejegyzett tulajdonjogok törlését, a felperes tulajdonjogának visszajegyzését kérte, elsődlegesen a csodeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. § (1) bekezdésének a) pontja, másodlagosan a Cstv. 40. § (1) bekezdésének b) pontja, harmadlagosan pedig a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján, jóerkölcsbe ütközés miatt.

Állította a felperes vagyonsökkenését, a felperes szándékát hitelezőinek kijátszására, a beszámítással egy hitelező előnyben részesítését, más hitelezők kielégítési alapjának elvonását, a felperes rosszhiszeműségén túl az alperes erről való tudomását, valamint a jogügylet ingyenességét, illetve feltűnő aránytalanságát is. **A.J.** személye és feladatai miatt hivatkozott a Cstv. 40. § (3) bekezdése alapján a szerződő felek összefonódására, a rosszhiszeműség és az ingyenesség vélelmére is.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte; vitatva a kereset alapjául megjelölt valamennyi érvénytelenségi okot, a felperes vagyonsökkenését, a szerződés ingyenességét, az alperes rosszhiszeműségét egyaránt.

Az elsőfokú bíróság az elsődleges kereseti jogcím vizsgálata körében, a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményének egybevetett értékelésével arra a következtetésre jutott, hogy a perbeli jogügylet tekintetében teljesült a Cstv. 40. § (1) bekezdésének a) pontjában írt három konjunktív feltétel. Az adásvételi szerződés eredményeként csökkent a felperes eszközvagyon, az aktív vagyonelemek csökkenésével romlott a többi hitelező kielégítési aránya. A vételárfizetés

konstrukciója miatt megállapította, hogy a beszámítással nem jutott bevételhez az adós, a vételár nem volt alkalmas a többi hitelező kielégítésére. Annak rögzítésével, hogy a Cstv. 40. § (3) bekezdésében foglalt tényállási elemek hiányában nem volt vélelmezhető a szerződő felek rosszhiszemősége, kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a tanúként meghallgatott felperesi ügyvezető, **M.J.** vallomása, a ... Járásbíróság ítéletének indokolása, **U.Á.**, a **K Bt.** korábbi üzletvezetőjének tanúvallomása és **V.K.** alperesi ügyvezető előadása alapján megállapítható volt a felperes szándéka hitelezőinek kijátszására. Rögzítette a törvényszék, hogy az adásvételi szerződés megkötésekor mindkét szerződő fél tudomással bírt a felperes hitelezőiről; azzal a megoldással, hogy az alperes beszámítással teljesítette a vételarat, egy hitelező előnyben részesült, mindez továbbá a többi hitelező kijátszásához is vezetett, követelésük nem térülhetett meg a **K Bt.** igényével együtt. A törvényszék következtetése szerint nemcsak a hitelezői igények fennállásával, hanem azzal is tisztában kellett lennie a szerződő feleknek, hogy elvonásra kerül az adásvétellel a követelések kielégítési alapja. A felperes rosszhiszemősége, magatartásának célzatossága megállapítható volt a hitelezők kijátszására vonatkozóan; az ingatlan-nyilvántartásba is bejegyzett terhek miatt, illetve **A.J.** tanúvallomása alapján - aki megerősítette tudomását a felperes hitelezőivel kapcsolatban - az alperesnek is tudnia kellett a felperes fizetéseképtelen állapotáról, továbbá arról is, hogy a perbeli ügylettel a többi hitelező kielégítési alapja elvonásra kerül.

Az elsőfokú bíróság az alaposnak talált elsődleges kereseti jogcím tekintetében a Ptk. 237. § (1) bekezdése, a Cstv. 40. § (1) bekezdésének a) pontja, (1a) bekezdése szerint rendelkezett az érvénytelenség jogkövetkezményeiről, annak rögzítésével, hogy az alperes az ingatlanra fordított, igazolt költségeit hitelezői igénybejelentéssel érvényesítheti a felszámolási eljárásban.

Az ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megalapozatlan és jogszabálysértő ítélettel állapította meg a Cstv. 40. § (1) bekezdésének a) pontjában írt megtámadási ok három konjunktív feltételét. Rámutatott, hogy az ítélet indokolásában keveredik a Cstv. 40. §-ában és a 33/A. §-ában írt törvényi feltételrendszer; illetve hogy a Cstv. 40. §-a nem támaszt követelményt a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezését követő eljárással kapcsolatban, a hitelezői érdekek szem előtt tartására. Állította, hogy felszámolás kezdő időpontját megelőző időszakra nem kérhető számon a felszámolási eljárásban irányadó kielégítési rend betartása. Hitelező előnyben részesítése a Cstv. 40. § (1) bekezdésének c) pontja szerint vizsgálható.

Utalt az elsőfokú ítélet tényállásának hiányosságára a felszámolási eljárás releváns adatai rögzítésének elmaradása miatt, úgy mint a kérelem ...-i benyújtása, a fizetéseképtelenség 2012. április 26-i megállapítása, a felszámolás ...-i kezdő időpontja.

Kifejtette, hogy a felszámolási kérelem benyújtását megelőző fél évvel került sor az adásvételi szerződés megkötésére. Az elsődleges érvénytelenségi jogcím körében nincs jelentősége, hogy az adósnek mely hitelező felé állt fenn tartozása. A gazdasági élet velejárója, hogy gazdálkodó szervezetnek követelése és tartozása áll fenn, vagyontárgy értékesítésekor nem feladata tisztázni a vevőnek az eladó vagyoni helyzetét, a vele szemben fennálló követeléseket. Álláspontja szerint olyan eljárást kért számon az alperestől vevőként az elsőfokú bíróság, amelyre sem a Ptk., sem pedig a Cstv. nem kötelezi. Kiemelte **M.J.** tanúvallomásából, hogy a felperes 40 hitelezőjének igényéből 35 hitelező kielégítésre került, 2 hitelező igénye pedig biztosítva volt a per tárgyát képező ingatlanokkal; mindezek a körülmények felderítetlenek maradtak az első fokú eljárásban, téves és alaptalan a fedezetelvonás tényének megállapítása.

Fenntartotta, hogy a perbeli jogügylet megkötésével nem állapítható meg sem a felperes, sem az alperes rosszhiszemősége, hogy a hitelezők kijátszása érdekében kötötték meg a szerződést. Önmagában annak ténye, hogy az adósnak tartozásai álltak fenn, nem tette csalárdná a jogügyletet.

Az elsőfokú bíróság a csalárd jogügylet minősítése során figyelmen kívül hagyta a Cstv. 40. §-át módosító 2004. évi XXVII. törvényben megjelölt célokat, elmulasztotta a 3/2008. polgári jogegységi határozat indokolásának megfelelő vizsgálatot a megtámadási ok szubjektív elemét illetően. A törvényszék következtetését a hitelezők kijátszásának szándékával kapcsolatban nem támasztották alá a rendelkezésre álló bizonyítékok, az adós vezetőjének elmondása és **A.J.** nyilatkozata sem.

Utalt az elsőfokú ítélet ellentmondásos indokolására azon megállapítások miatt, hogy **A.J.** kézbesítési megbízotti státusza nem bizonyította a befolyás meglétét, ugyanakkor szerepel az is az ítéletben, hogy az alperesnek a közös kézbesítési megbízott eljárása miatt kellett tudnia a felperessel szemben fennálló követelésekről. Hangsúlyozta a kézbesítési megbízott feladata alapján, hogy **A.J.** tudomása nem jelenti az alperes, illetve tulajdonosának tudomását a megjelölt körülményekről.

A vagyonsökkenés körében arra mutatott rá, hogy az elsőfokú bíróság megállapításával szemben a bizonyítékok nem támasztották alá több hitelező kielégítési arányának romlását a perbeli ingatlanok értékesítésével. Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta az adós vagyonának mérlegösszegét, hogy abból miként részesedett az ingatlan és az egyéb vagyon az értékesítés idején.

Megjegyezte végül azt is, hogy a bírói gyakorlat a szerződés érvénytelenségének egyenrangú következményeként kezeli az eredeti állapot helyreállítását, a szerződés hatályossá, avagy érvényessé nyilvánítását az 1/2010. (VI. 28.) PK vélemény szerint. Az elsőfokú bíróság helytelenül rendelte el az eredeti állapot helyreállítását, sem azt nem vizsgálta, hogy a felperes képes-e a vételár visszafizetésére, sem pedig azt, hogy a jelentős összegű beruházás elszámolása miként történhet meg, szemben a Kúria Gfv.VII.30.125/2012/13. számú döntésével.

A 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény alapján arra is utalt, hogy az elsődleges kereseti kérelem, illetve jogcím alaptalansága miatt hatályon kívül helyező végzéssel kell döntenie a másodfokú bíróságnak, a további kereseti kérelmek vizsgálatának elrendelésével.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Előadta, hogy a törvényszék helyesen állapította meg a tényállást és helyes jogi következtetéssel adott helyt az elsődleges kereseti kérelemnek a Cstv. 40. § (1) bekezdésének a) pontjában foglalt megtámadási ok konjunktív feltételeinek fennállása miatt.

Eseti döntésekre hivatkozással állította, hogy a vagyonsökkenés aktív vagyon csökkenését jelenti, e feltétel vizsgálata során nem a mérlegadatokról, hanem az eszközvagyon csökkenéséből kell kiindulni; a felperes nem dönthetett szabadon egyes hitelezők kielégítéséről, más hitelezők kielégítési alapjának elvonásáról, figyelembe kellett volna vennie a felszámolási eljárásban kötelező kielégítési sorrend szabályait is [Győri Ítéltábla Gf.IV.20.112/2007/5. számú ítélet, BDT 2013. 2908., BDT 2011. 2474.].

Álláspontja szerint **A.J.** tanúvallomása alátámasztotta, hogy az alperes tisztában volt az adásvételi szerződés megkötésének idején az ... zálogjoggal biztosított és a NAV végrehajtási joggal érintett követeléseinek fennállásáról; tudott továbbá a felperes fizetéseképtelenség közeli állapotáról is, tisztában kellett lennie a jogügylet fedezetelvonásra való alkalmasságáról. Kiemelte **V.K.** előadásából, hogy az adásvételi szerződéssel kapcsolatosan az alperest meghatalmazottként **A.J.** teljeskörűen képviselte, ő tárgyalta a felperessel, a fizetési feltételeket és a vételárat is az ő eljárásával állapították meg a felek, a megbízott tudomását ezért úgy kell tekinteni, hogy a megbízó alperesnek is fennállt a tudomása. Álláspontja szerint ezért megalapozottan következtetett a törvényszék arra, hogy a felek szándéka a hitelezők kijátszására irányult.

Rámutatott végül arra is, hogy nem volt akadálya az eredeti állapot helyreállításának, ami érvénytelen szerződés esetén az elsődleges megoldás a Ptk. 237. § (1) bekezdése szerint, ez felel meg leginkább a sérelmet szenvedett fél érdekeinek. Helyes az elsőfokú bíróság döntése abban a körben is, hogy az alperes igazolt költségeinek érvényesítése hitelezői igénybejelentéssel történhet a felszámolási eljárásban.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság részben hiányosan állapította meg a tényállást, azonban érdemben helytálló jogi következtetéssel adott helyt a keresetnek az elsődlegesen megjelölt érvénytelenségi ok alapján.

A Fővárosi Ítéltábla kiegészíti a tényállást a felperessel szembeni felszámolási eljárás főbb adataival: a ...-án benyújtott kérelemre indult felszámolási eljárásban, a felperes ...-i kezdő időponttal áll felszámolás alatt; a felszámolási eljárásban bejelentett hitelezői igények összege 423.324.718 forint.

Rögzíti továbbá - **A.J.**, **M.J.** tanúk vallomásai, valamint **V.K.** meghallgatásának eredménye alapján - , hogy a felperes szándéka a 2011. február 25-i adásvételi szerződés megkötésével hitelezőinek kijátszására irányult, amelyről az alperes tudomással bírt.

A másodfokú bíróság elsőként arra mutat rá az irányadó bírósági gyakorlat alapján, hogy a fedezetelvonó szerződés [Ptk. 203. §] speciális esetének minősülő, a Cstv. 40. §-ának (1) bekezdésében foglalt szabály az adós felszámolásának elrendelésével válik alkalmazandóvá, a felszámolás alá került gazdálkodó szervezet által megkötött szerződések, illetve jogügyletek vonatkozásában. A Cstv. 40. §-ában szabályozott jogintézmény célja annak megakadályozása, hogy az adós elvonja a felszámolási eljárásba bejelentkezett hitelezők kielégítésére szolgáló vagyoni fedezetet.

A Cstv. e rendelkezésének értelmében tételes jogi szabály biztosítja a megtámadás jogát a hitelező, avagy a felszámoló által képviselt adós számára az adósnak a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra érkezését megelőzően - a Cstv.-ben megadott határidőn belül - és azt követően megkötött szerződése vagy más jogügylete tekintetében az a)-c) pontokban írt megtámadási feltételek szerint.

A keresettel támadott 2011. február 25-i adásvételi szerződés a Cstv. 40. § (1) bekezdésének a) pontjában írt határidőn belül, a felszámolási kérelem bíróságra érkezésének napját megelőző öt éven belül került megkötésre; a jogügylet eredményes megtámadásához e jogszabályhely szerint teljesülnie kellett az adós vagyonszőkenését jelentő objektív feltételnek, bizonyítani kellett továbbá azt a szubjektív elemet is, ami a szerződő személyek csalárdságára - a hitelezők kijátszására irányuló szándékra, illetve az arról való tudomásra - vonatkozik.

Kiemeli az ítéltábla az elsőfokú bíróság által meghallgatott tanúk vallomásából, hogy **M.J.** felperesi ügyvezető beszámolt - a felperes munkabér-fizetési nehézségein, a felperes 2010. végétől jellemző fizetésképtelenségi helyzetén túl - arról is, hogy inkasszó fenyegetettség miatt, az inkasszó elkerülése érdekében került kikötésre a felek közötti adásvételi szerződésben a vételár készpénzben való megfizetése. **A.J.** tanú a szerződéskötést megelőző tudomásáról nyilatkozott azzal kapcsolatban, hogy a felperes nem fizette a közüzemi szolgáltatásokat, továbbá hogy a tulajdoni lapon szereplő jelzálogjogon túl több hitelezője is volt a felperesnek. A tanúvallomásokkal összhangban számolt be **V.K.**, az alperes ügyvezetője is arról, hogy az alperes helyett és képviselésében **A.J.** járt el a szerződéskötést megelőzően, ő intézte a vételár kifizetését is.

Utal a másodfokú bíróság arra is, hogy az alperes a 29. sorszámú jegyzőkönyvben foglalt nyilatkozata szerint, nem az azzal kapcsolatos tudomását vitatta a perben, hogy a felperesnek voltak más hitelezői, hanem hogy az ingatlan eladásával megrövidíteni kívánt más hitelezőket.

Gazdálkodó szervezetek egymás közötti jogügyleteinek alapvető lebonyolítási rendje a pénzforgalmi számlára való teljesítés, amellyel szemben a 2011. február 25-i szerződésben kikötött

konstrukció értelmében, a vételár teljesítése csekély összegű készpénzben jelentkezett a felperes felé - elkerülve a bankszámlára való fizetéssel felmerülő inkasszállást -, a vételár döntő része harmadik személy részére került kifizetésre, ugyancsak készpénzben.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok - a szerződés tartalma, a tanúvallomások - okszerű értékelésével, helyesen következtetett arra, hogy a felperes szándéka hitelezőinek kijátszására irányult, helytálló annak megállapítása is, hogy minderről az alperes tudott, illetve tudnia kellett, amelyre a vételárfizetés kikötött módja egyértelműen utalt.

Megjegyzi az ítélet tábla azt is, hogy **M.J.** tanúvallomása szerint a 2010. év végétől fizetéseképtelen felperesnek nem volt üzleti, gazdasági célja az alperes számára értékesített ingatlanokkal, azok számára „haszontalanok” voltak. A felperes a **K Bt.**-nek - a teljesítés igazolási jegyzőkönyv szerint - 2010. december 22-én adott, pontosan nem ismert tartalmú megbízást; e jogügylet azonban a felperes ... ingatlanaira vonatkozott a megbízott cég vezetőjének [**U.Á.**] a tanúvallomása szerint. A ... ingatlanokkal kapcsolatban az alperesnek volt fejlesztési, beruházási célja; **A.J.** nem csak a 15.600.000 forint összegű részben, hanem a fennmaradó összegben is kiegyenlítette a **K Bt.** megbízási díját.

A Cstv. 3. § (1) bekezdésének e) pontja szerint e törvény alkalmazásában vagyon mindaz, amit a számvitelről szóló törvény befektetett eszköznek vagy forgóeszköznek minősít.

A Cstv. 4. § (1) bekezdése szerint a csődeljárás és a felszámolási eljárás körébe tartozik a gazdálkodó szervezet minden vagyona, amellyel a csőd- vagy a felszámolási eljárás kezdő időpontjában rendelkezik, továbbá az a vagyon, amelyet ezt követően az eljárás tartama alatt szerez.

A felszámolási vagyon Cstv.-ben megadott fogalmának és az irányadó bírósági gyakorlatnak [BDT. 2011.2474.] megfelelően foglalt állást az elsőfokú bíróság az adós vagyonszőkenését eredményező jogügylet körében, az aktív vagyonszmlélet szerint, amellyel a másodfokú bíróság teljes egészében egyetértett.

Az érvénytelenségnek a kereset szerint alkalmazott jogkövetkezményével kapcsolatban az ítélet tábla egyrészt arra mutat rá, hogy a Cstv. 40. § (1a) bekezdésében írt szabály - ami a jogügyletek eredményes megtámadása esetén a Ptk. érvénytelen szerződésre vonatkozó rendelkezéseit rendeli alkalmazni azzal, hogy a felszámoló és a hitelező érvénytelenség címén kérheti az eredeti állapot helyreállítását és a vagyontárgyra a vagyontárgy elidegenítését követően alapított és közhiteles nyilvántartásba bejegyzett jog törlését is - irányadó volt jelen eljárásban a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény, a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény, a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény, továbbá az ezekkel összefüggő egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCVII. törvény [Módtv.] 67. §-ának (4) bekezdése alapján.

Leszögezi továbbá azt is, hogy a Cstv.-ben írt külön megtámadási ok hitelezővédelmi céljával összhangban elsődlegesen az eredeti állapot helyreállítását kell alkalmazni, ez a fedezetelvonás orvoslásának leghatékonyabb módja [BH 2015. 256.]. A perbeli esetben, a szerződő feleknek a szerződés megkötésében jelentkező rosszhiszeműsége miatt fel sem merülhetett az érvénytelenségi ok kiküszöbölése és az érvénytelenség más jogkövetkezményének (érvényessé nyilvánítás) alkalmazása; az eredeti állapot helyreállítható volt, a szerződés hatályossá nyilvánítása ugyancsak nem merülhetett fel [1/2010. (VI. 28.) PK vélemény 6. pont].

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - kiegészített indokolással - helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az alperes köteles viselni az oldalán felmerült másodfokú perköltséget [Pp. 239. §, 78. § (1) bekezdés]; köteles továbbá megfizetni a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, valamint az illetékfeljegyzési jogra tekintettel le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket [32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5), (6), 4/A. § (1) bekezdése, Itv. 46. § (1), 59. § (1) bekezdése, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése].

Budapest, 2015. december 9.

. Vuleta Csaba s.k.
a tanács elnöke

dr. Gáspár Mónika s.k.
s.k.
előadó bíró

dr. Senyei György

bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)